

Arrest

nr. 314 062 van 7 oktober 2024
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat K. JANS
Jaarbeurslaan 17/12
3600 GENK

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE VOORZITTER VAN DE VIIIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 1 oktober 2024 heeft ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris van 26 september 2024 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13 septies).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de voormelde wet van 15 december 1980.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 2 oktober 2024, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 3 oktober 2024.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KIWAKANA die *loco* advocaat K. JANS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat T. SCHREURS, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker die sedert 2015 in België verblijft heeft twaalf verzoeken om internationale bescherming (VIB) ingediend die allemaal afgewezen werden. De laatste werd onontvankelijk verklaard door het CG op 26 augustus 2024.

Er werd hem meermaals een bevel gegeven om het grondgebied te verlaten afgegeven, waarvan het laatste afgeleverd werd op 25 oktober 2023 en waar bij beslissing van 6 september 2024 een nieuwe uitvoeringstermijn werd toegekend tot 19 september 2024.

Op 26 september 2024 trof verweerder een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13 septies).

Dit is de thans bestreden akte. Ze luidt als volgt:

““ Betrokkene werd gehoord door de politie van PZ CARMA op 25.09.2024 en in deze beslissing werd rekening gehouden met zijn verklaringen.

Bevel om het grondgebied te verlaten

Aan de Heer: naam: X

voornaam: X geboortedatum: X

geboorteplaats: Bagdad

nationaliteit: Irak

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen⁽²⁾, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgend(e) artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, alinea 1:

☐ 1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

De betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort en niet van een geldig visum of van een geldige verblijfstitel op het moment van zijn arrestatie.

De betrokkene kwam op 01.09.2015 aan in België. Hij verklaarde dat hij naar België gekomen is omdat hij problemen heeft in Irak. Hij wordt bedreigd door een militie, die wil dat hij voor hen gaat werken, anders maken ze hem dood. Betrokkene diende sinds 2015 in totaal 12 verzoeken tot internationale bescherming in, die allemaal negatief afgesloten werden door het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) en/of de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RVV). Er werd hem meermaals een bevel gegeven om het grondgebied te verlaten, waarvan het laatste afgeleverd werd op 25.10.2023 en bij beslissing van 06.09.2024 een nieuwe termijn werd toegekend tot 19.09.2024. Betrokkene heeft er geen gevolg aan gegeven en werd thans in onwettig verblijf aangetroffen.

Betrokkene verklaart dat hij al twee jaar een relatie heeft met een Syrische vrouw. Ze wonen niet samen en hebben geen kinderen. Het feit dat betrokkene een relatie heeft, geeft hem niet automatisch recht op verblijf. In zijn arrest (nr. X) dd. 27.05.2009 stelt de Raad voor Vreemdelingbetwistingen het volgende: “De Raad wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden dat verzoekster zou toelaten de bepalingen van de vreemdelingenwet naast zich neer te leggen.” Bovendien moet opgemerkt worden dat de betrokkenen niet samen wonen en aldus geen gemeenschappelijke huishouding voeren.

Zowel betrokkene als zijn partner wisten dat het gezinsleven in België vanaf het begin precair was, gelet op de onwettige verblijfssituatie van betrokkene in België. Ze hadden moeten beseffen dat ze mogelijks op een andere manier, bijvoorbeeld door het onderhouden van een lange afstandsrelatie, de relatie gestalte zouden moeten geven. Dat vergt uiteraard wat meer inspanningen, echter indien beide partners voldoende gemotiveerd zijn, is het wel degelijk haalbaar om het gezinsleven verder te zetten. Betrokkene toont bovendien niet aan dat hij enkel in België een gezinsleven kan hebben en dat het niet mogelijk is om een gezinsleven te ontwikkelen in zijn land van herkomst of in elk ander land waartoe zij beiden toegang hebben. Het loutere feit dat zijn partner niet kan gedwongen worden het Belgische grondgebied te verlaten, maakt niet dat zij betrokkene niet vrijwillig zou kunnen volgen naar Irak. Moderne communicatiemiddelen kunnen de betrokkenen in staat stellen om tijdens een eventuele scheiding in nauw contact te blijven met elkaar. Een

repatriëring vormt dan ook geen onoverkomelijke hinderpaal voor het privé- en gezinsleven van betrokkene. Een schending van artikel 8 EVRM kan niet aannemelijk worden gemaakt.

Er kan worden opgemerkt dat de betrokkene zichzelf doelbewust in een onwettige en precaire situatie heeft gebracht en gedurende verschillende jaren opzettelijk in die situatie is gebleven. Uit de loutere omstandigheid dat betrokkene de afgelopen 9 jaar in precair en onwettig verblijf een privéleven heeft opgebouwd in België, geeft geen gerechtigde verwachting op een toelating tot verblijf en bescherming tegen verwijdering onder artikel 8 EVRM (zie in deze zin EHRM 5 september 2000, nr. 44328/98, Solomon v. Nederland, EHRM 31 juli 2008 nr. 265/07, Darren Omoregie v. Noorwegen; EHRM 26 april 2007, nr. 16351/03, Konstatinov v. Nederland en EHRM 8 april 2008, nr. 21878/06, Nyanzi v. Verenigd Koninkrijk, par. 77).

De betrokkene is een volwassen persoon, van wie mag verwacht worden dat hij ook een leven kan opbouwen in het land van herkomst. Nergens uit zijn dossier blijkt dat hij daar niet toe in staat zou zijn. Bovendien lijkt het erg onwaarschijnlijk dat betrokkene geen familie, vrienden of kennissen meer zou hebben in het land van herkomst waar hij tot zijn 25 jaar heeft gewoond. Zij kunnen hem desgevallend ondersteunen bij zijn re-integratie in zijn land van herkomst. Ook voor wat betreft zijn netwerk van persoonlijke, sociale en economische belangen toont betrokkene onvoldoende aan dat zijn belangen van die orde zouden zijn dat een terugkeer een schending van artikel 8 EVRM zou kunnen betekenen.

Betrokkene verklaart dat hij hartproblemen heeft, hij neemt medicatie in. Hij stelt verder dat hij geopereerd zou moeten worden aan een navelbreuk, maar dat hij nog geen afspraak heeft. Hij legt geen enkel medisch document voor, die zijn beweringen kunnen staven. Ook in zijn administratief dossier is geen enkel recent document te vinden over zijn medische problematiek, die aanleiding geven te besluiten dat redenen betreffende de gezondheidssituatie van de betrokkene een terugkeer naar zijn land van herkomst zouden verhinderen. Artikel 3 EVRM waarborgt bovendien niet het recht om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst en dat zelfs de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van een vreemdeling beïnvloedt, niet volstaat om een schending van deze verdragsbepaling op te leveren. Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn, hetgeen in voorliggende zaak niet blijkt, kan een schending van artikel 3 EVRM aan de orde zijn. Een schending van artikel 3 EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

☐ Artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken.

Er bestaat een risico op onderduiken:

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan eerdere bevelen om het grondgebied te verlaten van 10.10.2016, 11.04.2018, 24.11.2020 en 25.10.2023 die hem betekend werden respectievelijk op 13.10.2016, 18.04.2018, 30.11.2020 en 30.10.2023. Deze vorige beslissingen tot verwijdering werden niet uitgevoerd. Het is weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing.

8° Betrokkene heeft in het Rijk of in een of meerdere andere lidstaten meerdere verzoeken om internationale bescherming en/of verblijfsaanvragen ingediend, die aanleiding hebben gegeven tot een negatieve beslissing of die niet tot de afgifte van een verblijfstitel hebben geleid.

Betrokkene diende in totaal 12 verzoeken tot internationale bescherming in. Op 03.09.2015 diende hij zijn eerste verzoek in, dat op 29.09.2016 negatief afgesloten werd met een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus. Betrokkene tekende beroep aan, maar de RVV verwierp dit beroep op 03.04.2018. Op 30.04.2018 diende hij een tweede verzoek in, dat op 07.09.2018 onontvankelijk verklaard werd door het CGVS. Op 29.10.2018 diende hij een derde verzoek in, dat op 26.06.2019 onontvankelijk verklaard werd door het CGVS. Op 26.09.2019 diende hij een vierde verzoek in, dat op 08.11.2019 onontvankelijk verklaard werd door het CGVS. Op 09.01.2020 diende hij een vijfde verzoek in, dat op 06.08.2020 onontvankelijk verklaard werd door het CGVS. Op 08.12.2020 diende hij een zesde verzoek in, dat op 05.03.2021 onontvankelijk verklaard werd door het CGVS. Het ingediende beroep werd op 26.10.2021 door de RVV verworpen. Op 04.01.2022 diende hij een zevende verzoek in, dat op 14.03.2022 onontvankelijk verklaard werd door het CGVS. Op 16.05.2022 diende hij een achtste verzoek in,

dat op 26.07.2022 onontvankelijk verklaard werd door het CGVS. Op 24.11.2022 diende hij een negende verzoek in, dat op 09.02.2023 onontvankelijk verklaard werd door het CGVS. Op 19.07.2023 diende hij een tiende verzoek in, dat op 30.08.2023 onontvankelijk verklaard werd door het CGVS. Op 21.01.2024 diende hij een elfde verzoek in, dat op 29.02.2024 onontvankelijk verklaard werd door het CGVS. Op 17.06.2024 diende hij tenslotte een twaalfde verzoek in, dat op 26.08.2024 onontvankelijk verklaard werd door het CGVS.

Terugleiding naar de grens

REDEN VAN DE BESLISSING TOT TERUGLEIDING NAAR DE GRENS:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van de wet van 15 december 1980, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen² om de volgende redenen:

Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek:

Er bestaat een risico op onderduiken, zie motivatie artikel 74/14, 1° in het luik 'bevel om het grondgebied te verlaten'.

Betrokkene verklaart dat hij niet terugkeerd is naar Irak uit angst. Hij kan niet terug naar Irak omdat ze hem dood maken en hij er geen familie heeft. Hij stelt dat hij naar een ander land zou kunnen, maar niet Irak. De aangehaalde elementen werden reeds beoordeeld in zijn 12 verzoeken om internationale bescherming die hij van 2015 tot en met 2024 ingediend heeft. Door het CGVS en de RVV werd vastgesteld dat betrokkene niet voldeed aan de voorwaarden opgenomen in de artikelen 48/3 en artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet en hem bijgevolg geen vluchtelingenstatus, noch de subsidiaire beschermingsstatus kon toegekend worden. Uit de vaststelling dat uit diepgaand onderzoek van het CGVS en de RVV is gebleken dat een vreemdeling niet voldoet aan de criteria vervat in de artikelen 48/3 en artikel 48/4 kan redelijkerwijze worden afgeleid dat de betrokkene geen reëel risico loopt op een behandeling strijdig met artikel 3 EVRM. Het administratief dossier bevat geen stukken die er op kunnen wijzen dat sinds de vaststellingen van het CGVS en de RVV de veiligheidstoestand in die mate zou zijn gewijzigd, dat betrokkene bij zijn verwijdering een reëel risico loopt op een behandeling strijdig met artikel 3 EVRM.

Betrokkene verklaart dat hij hartproblemen heeft, hij neemt medicatie in. Hij stelt verder dat hij geopereerd zou moeten worden aan een navelbreuk, maar dat hij nog geen afspraak heeft. Hij legt geen enkel medisch document voor, die zijn beweringen kunnen staven. Ook in zijn administratief dossier is geen enkel recent document te vinden over zijn medische problematiek, die aanleiding geven te besluiten dat redenen betreffende de gezondheidssituatie van de betrokkene een terugkeer naar zijn land van herkomst zouden verhinderen. Artikel 3 EVRM waarborgt bovendien niet het recht om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst en dat zelfs de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van een vreemdeling beïnvloedt, niet volstaat om een schending van deze verdragsbepaling op te leveren. Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn, hetgeen in voorliggende zaak niet blijkt, kan een schending van artikel 3 EVRM aan de orde zijn. Een schending van artikel 3 EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

Vasthouding (...)”.

2. Over de ontvankelijkheid van de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

2.1. De Raad is niet bevoegd om kennis te nemen van onderhavige vordering, in de mate dat zij gericht zou zijn tegen de beslissing tot vasthouding met het oog op verwijdering, die in de bestreden bijlage 13 septies vervat ligt. Immers, artikel 71, eerste lid van wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) luidt als volgt: “De vreemdeling die het voorwerp is van een maatregel van vrijheidsberoving genomen met toepassing van de artikelen (...) 7, (...) kan tegen die maatregel beroep instellen door een verzoekschrift neer te leggen bij de Raadkamer van de Correctionele Rechtbank van zijn verblijfplaats in het Rijk of van de plaats waar hij werd aangetroffen.”

Artikel 72, tweede lid van de Vreemdelingenwet bepaalt verder expliciet dat het aan de raadkamer van de correctionele rechtbank toekomt te onderzoeken of de vrijheidsberovende maatregel in overeenstemming is met de wet. De Raad heeft dus dienaangaande geen rechtsmacht.

De vordering is derhalve onontvankelijk in zoverre zij is gericht tegen de beslissing tot vasthouding die besloten ligt in de bijlage 13 septies

3. Over de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid voor zover ze ontvankelijk is

3.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, §1, eerste lid van het procedurereglement van de Raad (hierna: het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen. Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, §2, eerste lid van de Vreemdelingenwet slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen. Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, er sprake moet zijn van een uiterst dringende noodzakelijkheid, een ernstig middel en een moeilijk te herstellen ernstig nadeel.

3.2. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

Artikel 39/82, §4, tweede lid van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, §1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid.”

Verzoeker bevindt zich in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 van de Vreemdelingenwet. In dit geval wordt het uiterst dringend karakter van de vordering wettelijk vermoed. Er zijn geen gegevens die dit dringend karakter onderuit halen. Het dringend karakter van de vordering wordt door verweerder in zijn nota ook niet betwist.

Het uiterst dringende karakter van de vordering staat *in casu* dan ook vast.

Aan de eerste cumulatieve voorwaarde met betrekking tot de uiterst dringende noodzakelijkheid is bijgevolg voldaan.

3.3. De ernst van de aangevoerde middelen

3.3.1. Opdat een middel ernstig zou zijn, volstaat het dat het, gelet op de toedracht van de zaak, ontvankelijk en gegrond zou kunnen worden verklaard en derhalve kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing en *a fortiori* tot de schorsing van de tenuitvoerlegging ervan.

3.3.2. In een eerste middel werpt verzoeker op:

“ (...) de schending van de motiveringsplicht: de schending van het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, de schending van artikel 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en de schending van artikel 62 §2 van de Vreemdelingenwet d.d. 15.12.1980, de schending van het zorgvuldigheidsbeginsel, de schending van het redelijkheidsbeginsel, de schending van het legaliteitsbeginsel, de schending van artikel 7 van de Vreemdelingenwet d.d. 15.12.1980

Hij betoogt na een theoretische uiteenzetting concreet als volgt:

“De bestreden beslissing vertrekt van uit de premisse dat op 26 augustus 2024 het CGVS zijn aanvraag tot internationale bescherming onontvankelijk zou hebben verklaard en dat verzoeker op 6 september 2024 een nieuwe termijn zou zijn toegekend om het grondgebied te verlaten tot 19 september 2024, waaraan verzoeker geen gevolg heeft gegeven.

Verzoeker betwist dat deze twee bovenvermelde beslissingen hem rechtsgeldig zouden zijn betekend, aangezien hij hier nooit kennis van heeft kunnen nemen.

Verzoeker was in de veronderstelling dat hij conform de mededeling op zijn bijlage 26quinquies (STUK 3) een verblijfstitel had tot 17 december 2024 waardoor de eerdere bevelen om het grondgebied te verlaten minstens impliciet ingetrokken waren.

Verwerende partij heeft dan ook onzorgvuldig gehandeld door de beslissingen van 26 augustus 2024 alsook de beslissing van 6 september 2024 niet rechtstreeks aan verzoeker in persoon te betekenen, waarna verzoeker vrijwillig de mogelijkheid zou gehad hebben om zich aan de wetgeving te onderwerpen.

Verzoeker was dan ook geheel te goeder trouw en zich niet bewust van de illegale toestand waarin hij zich bevond op 26 september 2024. “

3.3.3. De Raad leest in het middel geen concrete uitleg over de aangevoerde schending van het legaliteitsbeginsel en van artikel 7 van de Vreemdelingenwet.

Deze middelonderdelen zijn derhalve onontvankelijk.

3.3.4. De bestreden akte is duidelijk gemotiveerd in feite en in rechte. Ze motiveert aangaande de elementen die verzoekers zaak kenmerken. Verder toont verzoeker niet aan dat de motieven hem niet toelaten zich erop te verdedigen wat de voornaamste doelstelling is van de formele motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en in artikel 62, §2, van de Vreemdelingenwet.

Een schending daarvan blijkt dan ook niet, temeer verzoeker inhoudelijke kritiek uit op de motieven van de bestreden akte.

3.3.5. De Raad kan verweerder, gezien de stukken die zich bevinden in het administratief dossier , volledig volgen wanneer deze in zijn nota opwerpt:

De verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat volgens artikel 51/2, vierde lid, van de vreemdelingenwet, elke wijziging van de gekozen woonplaats bij een ter post aangetekende zending medegedeeld worden aan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, alsook aan de Minister. Deze wijziging moet uitdrukkelijk zijn en niet voor betwisting vatbaar.

Zolang geen wijziging van de gekozen woonplaats ter kennis werd gebracht, is de verwerende partij er toe gehouden elke kennisgeving te verzenden naar de laatst gekende gekozen woonplaats (cfr. RvS, nr. X van 11 mei 2004).

(...)

“Louter met betrekking tot het bevel om het grondgebied te verlaten van 25.10.2023, via aangetekend schrijven een eerste keer betekend aan verzoeker op 27.10.2023, is het zo dat dit bevel niet is afgehaald geweest door verzoeker (...)

Vervolgens deed verzoeker, het kader van zijn VIB van 17.06.2024, woonplaatskeuze op het adres te X:

Op 09.09.2024 werd een aangetekend schrijven verstuurd naar verzoeker op het door hem opgegeven adres te X, waarbij een vrijwillige vertrektermijn tot uiterlijk 19.09.2024 werd gegeven aan verzoeker.(...)

Het schrijven van 09.09.2024 werd aldus (wel degelijk) correct verstuurd naar het opgegeven adres te X en de betekening moet aldus als rechtsgeldig beschouwd worden.

Gezien het gestelde in artikel 51/2, vierde lid, van de Vreemdelingenwet kan verzoeker niet dienstig opwerpen dat de mededeling tot verlenging van de uitvoeringstermijn van het bevel om het grondgebied te verlaten van 25 oktober 2023- dat blijkt uit het administratief dossier een bijlage 13 quinquies betreft- en de beslissing van het CG van 26 augustus 2024 rechtstreeks en persoonlijk aan hem dienden betekend te worden.

Voor wat betreft de opwerpingen in de nota, “Louter met betrekking tot het bevel om het grondgebied te verlaten van 25.10.2023, via aangetekend schrijven een eerste keer betekend aan verzoeker op 27.10.2023 “ alsook “Op 09.09.2024 werd een aangetekend schrijven verstuurd naar verzoeker op het door hem opgegeven adres te X, waarbij een vrijwillige vertrektermijn tot uiterlijk 19.09.2024 werd gegeven aan verzoeker.(...)” , merkt de Raad op dat, zelfs indien deze aangetekende brieven zouden verstuurd zijn naar een verkeerd gekozen woonplaatsadres- wat niet blijkt uit het administratief dossier noch door verzoeker aangetoond wordt - verzoeker hierbij geen belang heeft. De bestreden akte vermeldt immers een resem andere bevelen om het grondgebied te verlaten waarvan de geldige betekening niet ter betwisting staat.

Voor wat betreft de beslissing van het CG van 26 augustus 2024 waarbij verzoekers twaalfde VIB onontvankelijk werd verklaard, kan hierin gelezen worden dat het ook per aangetekend schrijven verstuurd werd naar het in de nota vermeld gekozen woonplaatsadres in X.

Deze woonplaatskeuze vindt steun in het administratief dossier. Ter terechtzitting betwist verzoekende partij ook niet dat het adres in X de laatst gekozen woonplaats is. Haar betoog over een verblijfsplaats van verzoeker in een andere gemeente is niet dienstig in deze.

Bovendien voegt de Raad eraan toe, zoals hij ter terechtzitting ook reeds meegedeeld heeft, dat zelfs al mocht de beslissing van het CG van 26 augustus 2024 niet betekend zijn geweest op het juiste gekozen woonplaatsadres, dit geen afbreuk doet aan het bestaan ervan. De kwestie van betekening van een beslissing heeft enkel een impact op beroepstermijnen. Zelfs als verzoeker de beslissing van het CG nog zou willen aanvechten wegens een betekening op een verkeerde gekozen woonplaatsadres, heeft verzoeker hierbij geen belang. Immers luidt artikel 39/70 van de Vreemdelingenwet als volgt:

“Behoudens mits toestemming van betrokkene, kan tijdens de voor het indienen van het beroep vastgestelde termijn en tijdens het onderzoek van dit beroep, ten aanzien van de vreemdeling geen enkele maatregel tot verwijdering van het grondgebied of terugdrijving gedwongen worden uitgevoerd.

Het eerste lid is niet van toepassing wanneer een terugkeerbesluit niet leidt tot direct of indirect refoulement zoals vastgesteld in toepassing van artikel 57/6/2, § 2 en :

1° (...) of

2° betrokkene een nieuw volgend verzoek om internationale bescherming indient na een definitieve beslissing over een eerste volgend verzoek om internationale bescherming”.

In fine van de beslissing van het CG van 26 augustus 2024 over verzoekers twaalfde VIB kan gelezen worden dat het CG de gemachtigde van de staatssecretaris inlicht over het feit dat er geen element is waaruit blijkt dat een verwijderingsmaatregel van verzoeker naar zijn land van herkomst een schending met zich meebrengt van het non-refoulementbeginsel in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker gaat ook geheel niet in op de afwegingen die in de bestreden akte kunnen gelezen worden in het licht van artikel 3 EVRM.

Verzoeker kan voorts niet dienstig verwijzen naar de bijlage 26 quinquies, gevoegd als stuk 3 bij het verzoekschrift. Deze bijlage werd op 17 juni 2024 uitgereikt n.a.v. het indienen van verzoekers volgende VIB (zijn twaalfde). Op dit attest wordt vermeld dat het zijn verblijf dekt tot 17 december 2024. Dat wil niet zeggen dat alle voorgaande bevelen om het grondgebied te verlaten impliciet ingetrokken werden, zoals verzoeker ten onrechte voorhoudt in zijn verzoekschrift. Het wil enkel zeggen dat de uitvoering van uitgereikte bevelen om het grondgebied te verlaten, opgeschort is.

Dit blijkt uit artikel 1/3 van de Vreemdelingenwet dat als volgt luidt:

“De indiening van een verblijfsaanvraag of van een verzoek om internationale of tijdelijke bescherming door een vreemdeling die reeds het voorwerp is van een maatregel tot verwijdering of terugdrijving, tast het bestaan van deze maatregel niet aan.

Indien de betrokkene overeenkomstig de bepalingen van deze wet en haar uitvoeringsbesluiten voorlopig op het grondgebied mag blijven, in afwachting van een beslissing inzake deze verblijfsaanvraag of dit verzoek om internationale of tijdelijke bescherming, wordt de uitvoerbaarheid van de maatregel tot verwijdering of terugdrijving opgeschort.

Bovendien mag verzoeker zich niet blindstaren op de op zijn bijlage 26 quinquies vermelde datum van “17 december 2024”. Dit is een termijn die verstrekt wordt in afwachting van een beslissing van het CG.

Dit blijkt uit artikel 75, §4, eerste lid, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (Vreemdelingenbesluit) , dat als volgt luidt:

“De bijlage 26quinquies of de in artikel 72, § 2, bedoelde bijlage 25quinquies, afgegeven aan de vreemdeling die een volgende asielaanvraag in de zin van artikel 51/8 van de wet heeft ingediend, wordt door de minister

of zijn gemachtigde verlengd om het verblijf te dekken tot de Commissarisgeneraal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing op grond van artikel 57/6/2 van de wet heeft genomen”

In casu trof het CG op 26 augustus 2024 een beslissing tot onontvankelijkheid van verzoekers twaalfde VIB. Het betekent dus dat alle getroffen bevelen om het grondgebied te verlaten op die datum terug uitvoerbaar worden, waaronder het laatst getroffen bevel van 25 oktober 2023.

Het eerste middel is voor zover ontvankelijk, ongegrond en derhalve niet ernstig.

3.3.6. In een tweede middel werpt verzoeker op: “*Schending van art. 8 EVRM en art. 22 GW*”

Hij betoogt als volgt na de weergave van artikel 8 EVRM:

“Dat art. 8 EVRM rechtstreekse werking heeft.

Dat art. 8 EVRM een hiërarchisch hogere rechtsnorm is dan de Vreemdelingenwet en de besluiten die voortvloeien en gebaseerd zijn op de Vreemdelingenwet. (RvS 22 december 2010, nr. 210.029)

Doordat de Dienst Vreemdelingenzaken stelt dat verzoeker het grondgebied dient te verlaten, wordt het art. 8 EVRM geschonden.

Dat verzoeker immers wederrechtelijk uit zijn familie- en zijn gezinsleven en zijn woning wordt gerukt.

Dat verzoeker immers reeds meer dan 5 jaar een LAT-relatie heeft met mevr. X, van Belgische nationaliteit.

Naar verklaring van X heeft verzoeker zich bovendien opgeworpen als de stiefvader van haar zoon X, van Belgische nationaliteit, geboren op X in X, nadat X al meer dan 2 jaar zijn biologische vader niet meer heeft gezien.

Gelet op de schending van art. 7 Vw. is de inmenging door de overheid in het gezinsleven zoals gewaarborgd door art. 8 EVRM in elk geval niet geoorloofd.

Dat verzoeker in het verleden een legaal verblijf in het land had en er aldus in casu sprake is van een weigering van een voortgezet verblijf, zodat in elk geval een inmenging op basis van art. 8 EVRM in het privé- en gezinsleven dient in overweging te worden genomen.

Dat het een taak is van de overheid om te bewijzen dat zij de bekommernis had om een juist evenwicht te bereiken tussen het beoogde doel en de ernst van de inbreuk.

Dat het gezinsleven niet elders kan plaatsvinden, gelet op het feit dat X de Belgische nationaliteit heeft net als het kind X, dat in België naar school gaat, en zij aldus het land niet wensen en niet kunnen verlaten.

Dat het gezinsleven dan ook enkel kan plaatsvinden in België.

Verzoekende partij vraagt dan ook om de bestreden beslissing te schorsen met uiterst dringende noodzakelijkheid, vanwege de schending van art. 8 EVRM en art. 22 GW. “

3.3.7. Vertrekpunt van verzoekers grieven is dat hij hier al 5 jaar een gezinsleven leidt in de zin van artikel 8 EVRM met mevrouw H.M. en haar zoon N.P.R. waarvoor verzoeker zich opwerpt als stiefvader.

3.3.8. Dat verzoeker voorhoudt alhier al 5 jaar een gezinsleven te leiden in plaats van 2 jaar zoals in de bestreden akte vermeld wordt, vindt, zoals verweerder terecht opmerkt in zijn nota, geen steun in het administratief dossier waarin zich de volgende verklaring van verzoeker bevindt, afgenomen tijdens zijn gehoor op 25 augustus 2024.

7. Heeft u een partner met wie u een duurzame relatie heeft en/of kinderen in België? Zo ja, wie? Avez-vous un(e) partenaire avec qui vous avez une relation durable ou des enfants en Belgique? Si oui, qui? Do you have a partner in a sustainable relationship, and/or any children here in Belgium? If so, who?

Ik heb al 2 jaar een relatie. We wonen niet samen.
Zij is Smeets en heeft een paspoort. Ik heb geen kinderen.
Hij's vaderin noemt Madame Heveen.

3.3.9. Het komt aan verzoeker toe om aan te tonen dat hij alhier een beschermingswaardig gezinsleven leidt in de zin van artikel 8 EVRM. Hij slaagt hier echter niet in. Van verzoeker die voorhoudt al 5 jaar een gezinsleven te hebben met mevrouw H.M, ook al betreft het naar eigen zeggen een LAT-relatie, kan toch verwacht worden dat hij meer voorlegt ten bewijze hiervan dan een simpele korte verklaring op eer die zou uitgaan van H.M., opgesteld op 24 september 2024. Hierin kan niet meer gelezen worden dan dat ze al vijf jaar lang een liefdesrelatie heeft met verzoeker, dat haar zoon verzoeker beschouwt als zijn stiefvader en dat hij helemaal kapot is van diens aanhouding. Tot slot wordt hierin verzoekers vrijlating bepleit zodat hij een regularisatieaanvraag kan indienen. Er worden dus geen concrete details verstrekt van dit gezinsleven, er worden geen brieven foto's, whatsappberichten,... voorgelegd om het betoog te stofferen dat er sprake is van een gezinsleven met mevrouw H.M. en haar zoon, die verzoeker trouwens ook niet vermeld heeft tijdens zijn gehoor. De betrokken verklaring werd zelfs niet ondertekend, noch werd H.M.'s identiteitskaart gevoegd, zodat zelfs niet blijkt dat de betrokken verklaring wel degelijk uitgaat van H.M. Ze was ook niet aanwezig op de terechtzitting om desgevallend meer duiding te geven.

3.3.10. Gezien er geen beschermingswaardig gezinsleven wordt aangetoond met mevrouw H.M. en haar stiefzoon, kan er geen sprake zijn van een schending van artikel 8 EVRM/artikel 22 van de Grondwet.

Het tweede middel is ongegrond en derhalve niet ernstig.

3.4. De vaststelling dat geen ernstig middel werd ontwikkeld volstaat voor de verwerping van de ingestelde vordering.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Artikel 2

De uitspraak over de bijdrage in de betaling van de kosten wordt uitgesteld.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeven oktober tweeduizend vierentwintig door:

M. EKKA, kamervoorzitter,

M. CLAESEN, toegevoegd griffier.

De griffier, De voorzitter,

M. CLAESEN

M. EKKA